

Arrest

**nr. 69 552 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat V. GUL en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 24 augustus 2010, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 8 juli 2011, verstuurd op 8 juli 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en sich te zijn. U bent 67 jaar geleden geboren in Shor Bazaar, een wijk van de hoofdstad Kaboel. Ongeveer 34 à 35 jaar geleden verhuisde u naar de

wijk Karte Parwan. Ongeveer tezelfdertijd trouwde u met H. K. G. Samen kreeg u twee kinderen. U werkte als handelaar tot ten tijde van president Najibullah uw containers geplunderd werden en u vervolgens als werknemer in een stoffenwinkel ging werken. U verliet samen met uw vrouw en zoon op 22 assad 1389 (Afghaanse kalender, 13 augustus 2010) Afghanistan uit vrees voor uw buurman die u lastig viel. U kwam op 24 augustus 2010 in België aan, waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's en een vrijstelling van de legerdienst neer."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker en zijn echtgenote hebben doorheen hun verklaringen immers onvoldoende elementen aangebracht die hun beweerde verblijf in Afghanistan aannemelijk maken. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming. Door bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, maakt verzoeker het voor de commissaris-generaal onmogelijk om een correct zicht te krijgen op zijn leefsituatie en zijn eventuele nood aan bescherming.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen omdat de commissaris-generaal de gegrondheid van de asielaanvraag niet heeft onderzocht. De nood aan bescherming moet immers worden getoetst aan het land of de landen van nationaliteit van verzoeker. De commissaris-generaal heeft zich ten onrechte gebaseerd op het begrip 'veilig derde land'. De commissaris-generaal betwist niet dat verzoeker uit Afghanistan afkomstig is.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal heeft zeer uitgebreid gemotiveerd waarom verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig is en heeft onder meer gesteld dat verzoeker niet op de hoogte is van verschillende belangrijke aspecten van de leefwereld van de hindoe- en sikhgemeenschap in Kaboel en van het dagelijkse leven in de stad en dat verzoeker en zijn echtgenote hun levensomstandigheden van de laatste jaren in Kaboel niet geloofwaardig kunnen voorstellen. De bestreden beslissing stelde vast als volgt: *"Zo blijken verschillende prominenten in Kabul en uw wijk u vreemd te zijn. Zo is Mohammad Islam Mohammadi, het parlamentslid en inwoner van uw wijk Karte Parwan die in 2007 voor zijn huis werd doodgeschoten, u onbekend (CGVS p.7). Dit is opmerkelijk. Abdul Ahad Sahebi, de burgemeester van Kabul die in 2009 afgezet en veroordeeld werd wegens corruptie, of Daud Tamim, de politieverantwoordelijke van uw wijk in 2008, zijn u evenmin bekend (CGVS p.7,11). Uw vrouw heeft dan weer niet gehoord van Amr bin Marouf, de geveesde religieuze politie van de Taliban (CGVS Harbans Kaur p.2). Voorts kan uw echtgenote geen enkele bekende Hazara noemen en als haar gevraagd wordt personen te noemen die de laatste jaren in Kabul een zekere bekendheid genoten, weet ze slechts de oude zangeres Nagma te vermelden (CGVS Harbans Kaur p.2,4). Dat u en uw echtgenote over al deze zaken een dermate beperkte en foutieve kennis bezitten, is zeer opmerkelijk voor iemand die beweert tot enkele maanden geleden in Afghanistan te hebben gewoond. Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat u niet op de hoogte bent van verschillende cruciale aspecten van de leefwereld van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul. Zo vertelt u dat de leden van uw gemeenschap onder de Taliban gele kleren dienden te dragen en gele vlaggen op het dak dienden te plaatsen (CGVS p.6). U blijkt echter niet te weten dat uw gemeenschap in Kabul de Taliban er succesvol kon toe bewegen deze maatregel niet af te dwingen. Ook uw stelling dat Hindoes en Sikhs nooit kandidaat zijn geweest voor Afghaanse verkiezingen strookt niet met de werkelijkheid. U verliet Afghanistan een paar maanden voor de parlementsverkiezingen van 2010 waarvoor nochtans twee Sikhs uit Kabul kandidaat waren. Dat het u zou ontgaan zijn dat deze twee leden van uw kleine gemeenschap tijdens het half jaar voor uw vertrek uit Afghanistan campagne voerden, valt niet in te denken (CGVS p.6). Van Prital Singh Pal, een van de twee kandidaten, heeft u zelfs nog nooit gehoord (CGVS p.11). Voorts meent u dat er een vertegenwoordiger van uw gemeenschap in zowel het lagerhuis, dat u verkeerdelijk Loya Jirga noemt, en in het hogerhuis zetelt. In werkelijkheid bevat enkel de senaat een vertegenwoordiger van uw gemeenschap. Daar u tot een erg kleine religieuze minderheid behoort (u schat het aantal sikh in Kabul op zo'n 30 à 35 families), mag er van u een goede kennis*

verwacht worden wat betreft de vertegenwoordigers van uw gemeenschap bij de overheid. Het is dan ook verwonderlijk dat u Autar Singh, de senator waarover u sprak, niet op foto kan herkennen (Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen p.8). Dat u werkelijk van deze gemeenschap deel heeft uitgemaakt, dient dan ook betwijfeld te worden. Daarnaast beweert u dat na de protestactie tegen de crematie van Laghman Singh de overledenen in Tanke Logar, in de stad Kabul, gecremeerd werden (CGVS p.7). Daar de crematieproblemen een van de meest nijpende problemen van uw gemeenschap vormt, zou u een goede kennis van deze problematiek mogen hebben en dan ook mogen weten dat de overledenen nadien op verschillende plaatsen buiten de stad Kabul gecremeerd werden. Voorts bent u, die beweert geregeld de dharamsal van Karte Parwan te hebben bezocht, er evenmin van op de hoogte dat in de maand januari 2010 deze dharamsal onderdak bood aan talrijke Indiërs (CGVS p.9). Uw echtgenote heeft dan weer geen idee van de Afghaanse steden waar de Hindoe- en Sikhgemeenschappen gevestigd zijn (CGVS Harbans Kaur p.4). Uw kennis van de minderheidsgemeenschap waartoe u uw hele leven behoord zou hebben, schiet op meerdere vlakken tekort. Daar u verschillende vragen die direct aansluiten bij de leefwereld van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul niet of slechts foutief kan beantwoorden, moet er ernstig getwijfeld worden aan uw bewering dat u effectief recent deel van de gemeenschap heeft uitgemaakt. Verder dient opgemerkt te worden dat uw kennis van talrijke aspecten van het dagelijkse leven in de stad waar u decennialang als zakenman en winkelier zou hebben gewerkt, erg beperkt blijkt. Zo mag uw situatieschets waarin de Taliban veel macht zou hebben gehad in Kabul in 2004 verbazen. Destijds kon de macht van de Taliban in Afghanistan en al zeker niet in de hoofdstad groot worden genoemd (Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen p.6). Ook uw echtgenotes schets van de evolutie van de veiligheidssituatie in Kabul de laatste decennia kan allerminst overtuigen. Als haar gevraagd wordt wie er aan de macht was toen uw zoon geboren werd, kan ze de vraag slechts beantwoorden met "iemand met een groot hoofd". In het licht van uw verklaring dat uw zoon onder het regime van de moedjaheddin geboren werd, raakt haar uitspraak dat de situatie twee à drie jaar na de dood van de heerser met het grote hoofd slechter werd kant noch wal. Het was immers onder de moedjaheddin dat de gemeenschap waartoe u zegt te behoren het hardst te verduren had. De stelling van uw echtgenote dat de omstandigheden nadien nooit nog verbeterden, herschrijft eveneens de geschiedenis (CGVS H. K. p.4; CGVS p.5). Het valt immers niet te betwisten dat zeker na de val van het Talibanregime de levenskwaliteit van de Hindoe- en sikh-gemeenschap in Kabul een heel stuk beter werd. Dat uw echtgenote een dermate slecht besef heeft van de veiligheidssituatie die, zeker voor een kleine minderheidsgemeenschap, het dagelijks leven sterk beïnvloedde, ondergraaft het geloof in haar verblijf in Afghanistan. Voorts herinnert u zich ook enkel de twee presidentsverkiezingen na de val van het Talibanbewind. Blijkbaar zijn de parlementsverkiezingen van 2005 u niet bijgebleven (CGVS p.6,7). Ook uw relaas over de anti-Amerikaanse rellen van drie of vier jaar geleden in Kabul, waaraan u deel zou hebben genomen, zijn dermate vaag dat er het incident waarnaar u hoogstwaarschijnlijk wenst te verwijzen niet in te herkennen valt (CGVS p.7). Verder dient er op gewezen te worden dat u en uw echtgenote uw levensomstandigheden van de laatste jaren in Kabul niet geloofwaardig kunnen voorstellen. Zo hangt u een op zijn minst opmerkelijk beeld op van het leven van uw zoon de laatste jaren in Kabul. Hij, een jongeman van zo'n zestien à zeventien jaar, zou jarenlang binnen hebben gezeten zonder enige activiteit te vervullen. Als enige bezigheid weende hij dag en nacht, zo stelt u. Gezien het beeld van absolute leegte van zijn bestaan dat u schetst, is het dan ook erg verwonderlijk dat u de televisie die vijf tot zes jaar geleden het leven gaf, niet repareerde of verving. De zwaarte van een leeg en afgesloten leven trachtte u evenmin te verlichten door zich een radio aan te schaffen. Dat uw gezin haar dagen in de jaren voor uw vertrek zelfs niet met een streepje al dan niet natuurlijk licht kon vullen, grenst aan het onwaarschijnlijke (CGVS p.3,4; Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen H. K. p.2). Ook mag het verbazen dat uw zoon steeds in Afghanistan zou gewoond hebben in een stad waar het Dari en Pashtou de gangbare talen zijn en bij een vader en moeder die als gehoor taal het Dari kiezen, terwijl hijzelf het Dari noch het Pashtou beheerst (CGVS p.4). Ook dit roept twijfels op over uw verklaringen omtrent uw concrete levensomstandigheden en achtergrond."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij correct heeft kunnen weergeven wanneer de bewoners van zijn gemeenschap in groten getale het land hebben verlaten en dat hij het een en ander door elkaar kan hebben gehaald aangezien hij als handelaar niet actief bezig was met politiek en er zich ook niet mee moeide. Deze opmerkingen volstaan echter niet om de vele vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de

zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER